

Krátká reportáž Partáka z prvního závodu v běhu "Kbelská desítka" na 10km

Poté, co mne v noci několikrát probudilo kašlem a křikem naše nachlazené batolátko, se přesouvám do obýváku na gauč. Potřebuji být samozřejmě ráno fit. Na benzince si po banáno-čoko snídani kupuju iontový nápoj a vodu, vyvolávám u slečen pokladních úsměvy a chichot.. mám totiž už na sobě elastáky..Po registraci, kdy dostávám chip na přesné zaměření času a černé triko se výklusem dostávám na startovní metu. Zde už se tísní několik set běžců a znenadání zaznívá i startovní výstřel. Pocit, kdy se masa běžců rozběhne je famózní a nepopsatelný. Říkám si, že pokud se poběží v tomhle příjemném tempu v zákrytu a chumlu, bude závod v klidu. Bohužel mne z této bláhovosti vyvedl 1 km, kdy se pole začalo roztrhávat. Samozřejmě už teď na čelo pole ztrácím min.500m. Má strategie zní - držet se těch čtyřicátnic přede mnou a nezavařit se.. Na druhém kilometru můjím docela hezkou prdelku, na konverzaci není čas ani dech..

Kolem 3 km vbíháme na asfaltku vedoucí polem, kde mám už jen vzdálený vizuální kontakt na čelo závodu. Dech se začíná povážlivě zrychlovat, smrkám, ale bez zastavení!!!..Na 5 km předbíhám mimo jiné závodníka, který se svou muskulaturou velice podobá Kratasovi z Medláněk. Říkám si, že je kurva ještě půlka závodu přede mnou..stoupání mezi 6km a 7km se mi málem stává osudným. Myslím na sanitku ze startu.. , závodník "Kratas" mne předbíhá (zřejmě dobrej oddíl), říkám si, že je to beznadějný..předbíhá mne i padesátnice zpocená na celých zádech. Tu také nesmím pustit z dohledu!!

Silný protivítr mezi 7km a 8km je nesnesitelný..opět si mluvím pro sebe, že prostě musím a vzpomenu na Rockyho..lehce zasprintuju a dobíhám "Kratase" a věším se za něho. Jeho mohutné tělo je mou záchranou a spásou. Vyvážím se za ním až na 8,5km a pak se mi opět lehce začíná vzdalovat. Předbíhá mne další šedivý pán v letech..

Nevím proč, ale na silnici je nepochopitelně vpuštěna autobusová linka č.186, která vede až k mému domu. To, že bych do ní naskočil mne po těch uběhnutejch kilometrech ani nenapadlo, ale moment, kdy po jeho rozjezdu se před závodníkem "Kratasem" vyvalil černý hustý kouř, mne vyburcoval k tomu, že nyní nebude úplně v ideální psychické pohodě. Poooojddd!!!!Musííííš!!!! Po doteku tabule s č.9km jsem prodloužil krok a předbíhám 500m před cílem jak něj, tak i tu paní padesátku Zdeničku (volají na ni jménem, že bude mít čas hluboko pod hodinu, já tedy asi také)..vbíhám do cíle a vnímám jen své jméno a čas 55:11min.. Jsem tak mimo, že si po doběhu neberu ani tatrunku, která je zadarmo!!! ...a vzpomínám, kde jsem zaparkoval auto..

Pocit štěstí je však grandiózní..přicházím domů a vrhá se mi do náručí šťastná dcera. Asi ráno cítila, že nemusím už přijít.... Ležím na gauči, mám ztuhlý nohy..nejvíce lýtka a krásný vítězný pocit..

Stálo to za to..